Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 087 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Akkerstraat 10
2500 LIER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"
Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.
Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.
2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 312 386 van 3 september 2024.
In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat door zijn problemen ook zijn familie in Libië in de moeilijkheden is gekomen, zodanig dat zij naar Tunesië zijn moeten verhuizen. Een gewapende bende zou bij hen thuis zijn binnengevallen, op zoek naar hem, en daarbij zijn vader hebben geslagen en zijn broer W. gedurende vijf dagen hebben ontvoerd naar een kazerne en hem daar hebben mishandeld. De familie zou naar aanleiding daarvan een klacht tegen onbekenden hebben ingediend. Zijn broer werd nadien achtergelaten op straat en werd daar gevonden en naar het ziekenhuis gebracht waar hij zeven dagen diende te herstellen. Intussen is hij, samen met zijn gezin, en zijn ouders veilig en wel in Tunesië. Hij stelt dat voor hem de situatie in Libië nog ongewijzigd is en het land nog steeds zeer onveilig is. Hij vreest dat ook zijn vrouw en kinderen het slachtoffer zullen worden van de militie met wie hij problemen heeft gekend. Hij hekelt ook nog het feit dat er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS problemen waren met de tolk, en dat die nadien als tegenstrijdigheden tegen hem zijn gebruikt. Ter staving van zijn huidig verzoek maakte hij via e-mail op 11 november 2024 volgende stukken in kopie over: foto's, een Tunesisch doktersvoorschrift van 7 november 2024, een Tunesische apothekersrekening en -factuur van 24 oktober 2024 en van 13 september 2024, een medisch verslag van 20 augustus 2024, alsook twee geschreven verklaringen van hemzelf en negatieve reisadviezen naar Libië waarvan één is gedateerd op 5 november 2024, en enkele foto's en berichten van sociale media.
3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) hij in het kader van zijn huidig verzoek enkel verder bouwt op zijn initieel relaas door te stellen dat zijn familie in Libië, omwille van hem en de door hem geopperde problemen, naar Tunesië is moeten verhuizen, te meer zijn broer zou zijn ontvoerd en mishandeld door diezelfde militie waarna hij een tijdlang in het ziekenhuis belandde. Echter, de loutere vaststelling dat hij thans enkel voortbouwt op een relaas dat door de Belgische asielinstanties over de hele lijn ongeloofwaardig werd bevonden, kan geenszins nopen tot een andersluidende appreciatie van zijn verzoek. Dat zijn broer W., als gevolg van wat hem in Libië zou zijn overkomen, door dezelfde militie en omwille van verzoeker nadien werd ontvoerd en gemarteld, na vijf dagen op straat werd teruggevonden en gedurende zeven dagen in het ziekenhuis moest worden behandeld, betreffen louter blote verklaringen, niets meer en niets minder. In het licht van zijn eerder ongeloofwaardig bevonden relaas kunnen deze verklaringen dus allerminst overtuigen. Het CGVS betwist geenszins dat zijn directe familie zich momenteel mogelijks in Tunesië bevindt, doch de reden(en) waarom zij zich momenteel in Tunesië bevinden blijven onduidelijk. Dat dit iets te maken zou hebben met zijn voorgehouden problemen en de daarop volgende ontvoering van zijn broer wordt hierbij geenszins aangetoond.
(ii) zijn neergelegde documenten niet van die aard zijn om het voorgaande te wijzigen.
(iii) zijn verwijzing naar de tegenstrijdigheden in de beslissing van het CGVS en die volgens hem te wijten zijn aan de tolk, een loutere verklaring betreft en hij zowel bij het CGVS (tijdens het eerste onderhoud) als bij de Raad in de gelegenheid was deze fouten en/of misverstanden, indien dit al zo zou zijn, te melden en recht te zetten. Hij specifieert daarenboven niet over welke foute vertalingen het dan in concreto zou gaan en die tegen hem zouden zijn gebruikt.
(iv) er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door

zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.
6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.
7. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.
De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.
Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.
8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (…) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel

was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Waar verzoeker stelt dat: "Verzoeker verklaarde dat, naar aanleiding van de door hem eerder beschreven problemen met een gewapende groepering in Tripoli, zijn familie in Libië opnieuw geviseerd werd: (…).

Deze ontwikkelingen – ontvoering, mishandeling, gedwongen verplaatsing van naasten – bestonden niet bij het sluiten van het vorige dossier en zijn te begrijpen als "nieuwe feiten". (…)

Deze continuïteit toont dat het gevaar niet hypothetisch is, maar op de persoon van verzoeker (en zijn directe omgeving) gefocust blijft.", merkt de Raad op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens, dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er verder op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

10. De Raad merkt op dat de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en van deze Raad behoort. De commissaris-generaal en deze Raad dienen niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een (inhoudelijk) onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, en wordt door verweerder niet louter gesteld dat de documenten geen bewijswaarde zouden toekomen omdat het kopieën zouden betreffen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing:

"Thans, in het kader van uw tweede verzoek, bouwt u enkel verder op uw initieel relaas door te stellen dat uw familie in Libië, omwille van u en de door u geopperde problemen, naar Tunesië is moeten verhuizen, te meer uw broer zou zijn ontvoerd en mishandeld door diezelfde militie waarna hij een tijdlang in het ziekenhuis belandde (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 31 oktober 2024, vraag 17). U meent deze elementen ook te kunnen staven aan de hand van nieuwe stukken, die u naderhand via mail aan het CGVS overmaakte. Echter, de loutere vaststelling dat u thans enkel voortbouwt op een relaas dat door de Belgische asielinstanties over de hele lijn ongeloofwaardig werd bevonden, kan geenszins nopen tot een andersluidende appreciatie van uw verzoek.

Dat uw broer W., als gevolg van wat u in Libië zou zijn overkomen, door dezelfde militie en omwille van ù nadien werd ontvoerd en gemarteld, na vijf dagen op straat werd teruggevonden en gedurende zeven dagen in het ziekenhuis moest worden behandeld, betreffen louter blote verklaringen, niets meer en niets minder. In het licht van uw eerder ongeloofwaardig bevonden relaas kunnen deze verklaringen dus allerminst overtuigen.

Ter staving brengt u een doktersvoorschrift, twee apotheekrekeningen, een ziekenhuisattest en foto's aan. Vooreerst betwist het CGVS geenszins dat uw directe familie zich momenteel mogelijks in Tunesië bevindt, doch de reden(en) waarom zij zich momenteel in Tunesië bevinden blijven onduidelijk. Dat dit iets te maken zou hebben met uw voorgehouden problemen en de daarop volgende ontvoering van uw broer wordt hierbij geenszins aangetoond.

De foto's de u neerlegt tonen enerzijds iemand met een oogdoekje, (mogelijks) diezelfde persoon nog een keer met medische apparatuur, alsook een foto van 4 volwassen mannen en foto van een beeldcamera gericht op een straat. Wie deze personen zijn en/of op welk manier deze foto's relevant zijn in het kader van uw verzoek, licht u niet toe. Zelfs als zouden dit familieleden van u zijn, mogelijks uw vader op twee foto's, dan nog bieden deze foto's geen enkele informatie die verband kan houden met het door u naar voorgebrachte relaas, laat staan met de recente ontvoering van uw broer W..

Het doktersvoorschrift (vanwege een oogarts), alsook de twee apotheekfacturen zijn een aanduiding dat de persoon in kwestie, nl. H. O. K. - mogelijks uw vader alhoewel u dit niet specifieert - , medische verzorging nodig heeft en daarbij de nodig medicatie kreeg voorgeschreven. Ook dit gegeven staat niet ter discussie maar wijzigt niets aan de appreciatie van uw verzoek.

Het handgeschreven medisch verslag dd. 20 augustus 2024 van het "Abosalim Trauma Hospital", maakt gewag van ontvoering en martelingen, doch is het duidelijk dat de verklaringen van de patiënt hier worden hernomen. Of die patiënt daadwerkelijk uw broer betreft is niet duidelijk. Bovendien kan een arts zelf vaststellingen doen aangaande de opgelopen (fysieke) letsels, doch kan zelf enkel vermoedens uiten aangaande de precieze oorzaak van de vastgestelde wonden en letsels en baseert zich in dezer ook op het relaas van de patiënt. Moet toch ook opgemerkt dat dit document - een opmerking die ook geldt voor alle andere door u doorgestuurde stukken - enkel een kopie betreft, geen origineel zodat noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kan worden geverifieerd. Gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. Te meer ook de inhoud ervan op een belangrijk punt verschilt van uw eigen verklaringen. Zo geeft u aan dat uw broer, toen hij door de militie in slechte conditie werd achtergelaten op straat, gedurende 7 dagen in het ziekenhuis moest worden behandeld. Uit dit stuk blijkt dan weer dat de patiënt in kwestie - wie dit ook moge zijn - pas uit voormeld ziekenhuis zou/kon worden ontslagen na een periode van twee maanden observatie en nog eens bijkomend tien dagen. Deze anomalie is opvallend waardoor er de nodige bedenkingen rijzen bij het door u neergelegde stuk.

Wat betreft uw twee geschreven verklaringen moet worden opgemerkt dat deze uw eigen relaas alsook de algemene situatie in Libië hernemen, doch hiermee de geloofwaardigheid van uw individuele relaas niet kunnen herstellen. Dat u hierbij ook stelt dat uw kinderen in België zijn geïntegreerd, vrienden hebben gemaakt en naar school gaan betreffen elementen die evenmin worden betwist doch niet aantonen dat een terugkeer voor hen, hierbij vergezeld door hun ouders en eventuele andere familieleden, onmogelijk zou zijn.

Uw tweede verklaring betreft de terugkeer van een uitgeprocedeerde asielzoeker uit Duitsland naar Libië, waarna deze, samen met nog anderen, in Tripoli zou zijn gedood. Opnieuw betreffen het hier louter uw verklaringen. Zelfs al mocht dit verhaal op de waarheid berusten, toont u hiermee geen enkel verband met uw eigen individuele situatie in geval van terugkeer aan. Volgens u is dit incident op sociale media te zien en voegt u hiervan kopieën toe waarop mogelijks bloed en mogelijke slachtoffers te zien zijn. Dat dit een executie zou betreffen, dan nog in Libië, is evenmin aangetoond, laat staan dat zou kunnen worden vastgesteld wie die personen zijn en wanneer en/of in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen deze beelden en berichten zijn gemaakt; al dan niet zijn gemanipuleerd. Hoe dan ook, deze beelden/foto's tonen geenszins uw relaas en voorgehouden vrees voor vervolging aan.

Tot slot, de reisadviezen voor Libië, waarvan een daterend van november 2024, die u toevoegt aan uw mail, verwijzen naar de algemene situatie in Libië die hieronder verder in detail wordt besproken.".

Door zijn verklaringen en vrees te herhalen, en te verwijzen naar (de vaststellingen omtrent) zijn voorgelegde documenten, brengt hij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op het voorgaande en slaagt er niet in om dit te ontkrachten.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat verweerder in de bestreden beslissing niet eist dat verzoeker originele stukken zou voorleggen in het kader van zijn huidig verzoek.

Zijn betoog dat: "Een schijnbare discrepantie over verblijfsduur verklaart zich bovendien door vertaal- of interpretatiekwesties, door het verschil tussen "klinische opname" en "medische observatie", of door het feit dat familieleden de duur in dagen afronden.", biedt geen verschoning voor de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de inhoud van het handgeschreven medisch verslag omtrent de verblijfsduur in het ziekenhuis. De Raad wijst er op dat de "verklaring volgend verzoek" van verzoeker, zo blijkt uit het betreffende stuk opgenomen in het administratief dossier, door hemzelf werd ondertekend, nadat dit hem in het Arabisch werd voorgelezen, waarmee hij dus aangaf akkoord te gaan met de inhoud ervan. Verzoeker had bijgevolg kennis van de inhoud van dit stuk en liet toen evenwel na om omtrent de verblijfsduur in het ziekenhuis een opmerking te maken. Bijgevolg kan verzoeker, na het ontvangen van de bestreden beslissing, zijn voorgaand betoog niet ernstig voorhouden.

Hoewel een medisch verslag het bestaan van bepaalde fysieke letsels kan aantonen, vormt dit geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen letsels. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt.

11. In zoverre verzoeker tijdens zijn tweede en huidig verzoek om internationale bescherming terugkomt op het verloop van zijn gehoor bij het CGVS tijdens zijn eerste verzoek en de gedane vaststellingen omtrent zijn eerste verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavig verzoek om internationale bescherming en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn eerste verzoek. Bovendien maakte deze beslissing reeds het voorwerp uit van een beroep dat werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 312 386 van 3 september 2024.
12. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar informatie die dezelfde is als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund. Aldus brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing.
Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken.
13. Voor zover verzoeker nog betoogt dat hij in zijn land van herkomst de bescherming van de nationale autoriteiten niet kan genieten en voor hem geen intern vestigingsalternatief voorhanden is, wijst de Raad erop dat vermits hij geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aantoont, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden of een intern vestigingsalternatief in zijn land van herkomst irrelevant is.
14. De Raad wijst er op dat in het kader van huidig beroep geen uitspraak wordt gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).
15. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting*, Parl.St*. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4. Verzoeker maakt op 20 augustus 2026 een aanvullende nota over overeenkomstig oud artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende stukken voegt:
- een doorverwijzingsbrief van verzoekers huisarts van 17 augustus 2026 naar een psycholoog voor opvolging wegens depressie en trauma's uit verleden in Libië, met vermelding van de medicatie die verzoeker neemt (sertraline) (stuk 1);
- een voorschrift van 17 augustus 2026 inzake verzoekers zoon voor logopedie (stuk 2);
- een verwijsvoorschrift voor eerstelijns psychologische sessies bij een klinisch psycholoog of klinisch orthopedagoog van 17 augustus 2026 op naam van verzoeker (stuk 3);
- een voorschrift van 17 augustus 2026 inzake verzoekers dochter voor logopedie (stuk 4).

5. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

6. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 augustus 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch
De zaken nr. 10 en nr. 11 van de rol (RvV 350 302 en 350 303) worden samen opgeroepen en behandeld.
De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.
De raadsvrouw van de verzoekende partijen stelt dat zij niet akkoord gaan om de procedure na de beschikking af te handelen. Zij wensen te volharden in de problemen die zij hebben aangehaald. Deze werden eerder ongeloofwaardig bevonden. Er zijn nieuwe gebeurtenissen die zich na de beoordeling hebben voorgedaan. Gewapende personen zijn op zoek gegaan naar de verzoeker, hebben zijn vader geslagen en zijn broer vijf dagen ontvoerd en mishandeld. Zij hadden medische zorgen nodig. De problemen zijn erg genoeg dat zijn familie zelf is gevlucht naar Tunesië. Indien de verzoekende partijen een persoonlijk onderhoud hadden gekregen, hadden zij hierop kunnen ingaan en de tegenstrijdigheden kunnen verduidelijken. De medische stukken van verzoeker werden terzijde geschoven, terwijl zij gewag maken van de marteling en ontvoering van verzoeker. Het relaas wordt ongeloofwaardig geacht omdat iets van datum of tijdstip niet overeenkwam met de afgelegde verklaringen. Dit had verhelderd kunnen worden door middel van een gehoor. Verzoeker had eerder al verwezen naar problemen met de tolk over de ontvoering en zijn familie. Hij had gehoord moeten worden. Er is een schrijven van een maatschappelijk werker van waar ze wonen die stelt dat de verzoekende partijen sinds 2022 in een LOI een woning ter beschikking hebben gekregen die ze supergoed onderhouden. Zij doen hun best om zich te integreren en de taal te leren. Hun kinderen gaan naar school in het Nederlands. Verzoekster doet vrijwilligerswerk: in een woonzorgcentrum, de cafetaria van de wereldwinkel, bij 11.11.11 en zij doet de bewakingen van voor- en namiddagen op school. Verzoeker is volgens de maatschappelijk werker zeer gestresseerd, altijd neergeslagen en maakt een depressieve indruk.
De raadsvrouw van de verzoekende partijen stelt dat verzoeker zonet zeer angstig was omdat hij haar niet vond en omdat een document nu niet overgemaakt kan worden.
De verzoeker zelf stelt dat er sinds 2011-2022 heel veel gebeurtenissen in zijn land zijn gebeurd en dat hij pas vertrokken is op het moment dat het heel persoonlijk is geworden. Het was nodig voor zijn gezin en kinderen om het land te verlaten. Hij is een gewone burger, maar omdat hij geviseerd werd, heeft hij alles in zijn land van herkomst verloren. Hij heeft er geen huis en geen familie meer. Daarom is hij vertrokken. Hij is niet voor materiële zaken naar hier gekomen, maar omdat hij bang was en op zoek was naar een veilige haven. Hij had geen andere keuze.
De verzoekster stelt dat zij bang is dat als zij zouden terugkeren, hetzelfde zou gebeuren. Dat zou een gevaar zijn. De verzoeker voegt nog toe dat er een klein foutje in de vertaling van het eerste interview bij het CGVS is gebeurd. Dit foutje is zo groot geworden dat er een misverstand is ontstaan.”

7. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker slaagt er evenwel niet in om concrete en dienstige elementen bij te brengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 mei 2026.

8. Verzoeker herhaalt ter zitting wat hij in het verzoekschrift heeft uiteengezet over het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden. De Raad verwijst in dit verband naar wat hierover in punt 8. van de beschikking wordt gesteld.

Door louter te volharden in de problemen die hij en zijn echtgenote hebben aangehaald en die eerder ongeloofwaardig werden bevonden, doet verzoeker geen afbreuk aan wat gesteld wordt in de beschikking. Door erop te wijzen dat er nieuwe gebeurtenissen (problemen van de familie) zijn die zich na de eerdere beoordeling hebben voorgedaan, gaat verzoeker volledig voorbij aan wat zowel in de bestreden beslissing als in de beschikking wordt gesteld over deze gebeurtenissen. In punt 10. van de beschikking wordt dit behandeld. Verzoeker borduurt heden verder op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekers betoog ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker terugkomt op het vermeend vertaalprobleem en het verloop van het interview tijdens zijn eerste procedure, wordt verwezen naar punt 11. van de beschikking waarin wordt verduidelijkt dat de beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, reeds het voorwerp uitmaakte van een beroep dat werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 312 386 van 3 september 2024.

De stukken die verzoeker voorlegt bij aanvullende nota en die mondeling worden toegelicht, betreffen medische attesten over zichzelf en over zijn kinderen. Dat verzoeker lijdt aan een depressie en door de huisarts wordt doorverwezen naar een psycholoog, doet geen afbreuk aan wat gesteld wordt in de bestreden beslissing en in de beschikking.
De Raad stelt tevens vast dat in het medisch attest aangaande verzoeker niet wordt vermeld dat er redenen zijn waarom hij niet op volwaardige wijze zou (hebben) kunnen deelnemen aan zijn procedure.
De Raad merkt op dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.
De Raad merkt verder op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het voorgaande in zijn hoofde vervolging zou uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling van zijn psychologische toestand enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat het voorgaande gelet op het bepaalde in oud artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de oude artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzegd worden (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van het voorgaande richten tot de geëigende procedure. De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of de verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of de verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).
Hetzelfde kan gesteld worden voor de medische attesten waaruit blijkt dat de twee kinderen worden doorverwezen naar een logopedist. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit feit in zijn of hun hoofde vervolging zou uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat het voorgaande geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker toont niet aan dat zijn kinderen op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzegd worden.

Waar verzoeker wijst op het schrijven van hun maatschappelijk werker waaruit hun integratie blijkt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker en zijn gezin kunnen zich in dit verband richten tot de geëigende procedure. Verzoeker toont evenmin aan dat deze mogelijke integratie als gevolg zou hebben dat hij in zijn land van herkomst een vrees voor vervolging moet hebben of een risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot de argumenten in zijn verzoekschrift en volhardt in zijn middelen, zonder concreet en inhoudelijk op de gronden van de beschikking van in te gaan.

9. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4 van dezelfde wet (de huidige artikelen 3, 1) en 5) juncto 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	A. DE SMET